

[Ingolf Knudsen]

betale sig rent økonomisk at søge andre steder hen. Derfor mener vi, at det er på tide at få justeret den støtte, som kan ydes til de unge.

Hr. Wissing fra fremskridtspartiet siger meget flot, at så vil de nok sætte pengene i banken. I vores samfund er det vel sådan, at når man sparer op, så er det, fordi man har et overskud, og jeg synes, det er en flot bemærkning at komme med her. Man begynder først at spekulere i den slags ting, når man har råd til det. Det, det for øjeblikket drejer sig om, og som er det alvorlige spørgsmål i denne sag, er at give de unge en mulighed for i det hele taget at bevare et eksistensminimum. Det kan vi ikke som velbjærgede folketingspolitikere sidde overhørig.

Ebba Strange (SF):

Også jeg har naturligvis hørt, at der er indgået et forlig mellem socialdemokratiet og de radikale om et beløb til de uddannelsessøgende på 110 mill. kr., og jeg må også fra socialistisk folkeparti sige, at vi synes, det er uanstændigt at nøjes med at give de unge så lidt. Så nu kan ministeren jo sidde og tælle på fingrene i dag og se, om hun dog ikke kunne finde et eller andet flertal, der måske kunne finde nogle flere penge et sted.

Jeg lyttede meget efter, hvad ministeren sagde, og jeg forstod på ministeren, at det var ikke kræfter uden for regeringen, men økonomiske ministre inden for regeringen, der mente, at det måtte være, hvad der kunne ofres på de uddannelsessøgende i denne omgang. Vi hørte jo også, at økonomiministeren var lidt i tvivl om, hvorvidt man kunne tillade sig at give pensionisterne 1 mia kr., uden at der blev strammet ind andre steder. Det er klart, at sådan nogle overvejelser skal en økonomiminister gøre sig. Men vi står altså her med en gruppe mennesker, som lever på et eksistensminimum, og som ydermere er i den situation, at de penge, de skal have at leve for, for størstedelen er meget dyre lån. Jeg synes, det ville være et folketingsom dette værdigt, at vi sammen kunne finde frem til et større beløb end de 110 mill. kr.; socialistisk folkeparti erklærer sig i hvert fald villigt til at være med til at finde dem.

Retsforbundets forslag, som debatten i dag handler om, ser i al sin enkelhed meget sympatisk ud, men jeg vil alligevel knytte nogle kritiske kommentarer til det. For det første er

vi i socialistisk folkeparti ikke enige med retsforbundet i, at ungdomsydelsen er en så god ydelse, at den kan klare problemerne i 16-18 års alderen. Vi mener, at der bør kunne gives uddannelsesstøtte også i 16-18 års alderen, selv om børnene er under forældremyndighed.

Man foreslår, at det hele skal gives som lån. Jeg ved godt, at der i § 5 står noget med, at særlige forhold kan give henstand eller medføre, at tilbagebetalingen bortfalder. Men jeg er meget bekymret for, at det alligevel vil afholde en stor gruppe mennesker fra at begynde på en uddannelse, at de ved, at hver eneste øre, de får, skal betales tilbage. Jeg synes, det er for risikabelt. Det kan vi altså ikke støtte fra socialistisk folkepartis side, i hvert fald ikke hvis vi ikke får nogle helt andre tilbagebetalingsregler end dem, der opereres med i retsforbundets forslag.

Med hensyn til støttens højde har vi selv i socialistisk folkeparti været inde på tanken om at lade den følge med folkepensionens grundbeløb plus tillæg. Ikke fordi vi synes, at det er til at leve af, men fordi der er en meget stor gruppe andre mennesker i dette land, der må leve af dette beløb. Det kan være, at de uddannelsessøgende også bliver nødt til det. Men vi mener, at det er det mindste, vi kan byde de uddannelsessøgende at leve af.

Jeg kan godt forstå retsforbundets indstilling til stipendier. Vi har også fra socialistisk folkepartis side flere gange peget på – og vi har stillet forslag om, hvordan det kunne gøres – at man burde finde frem til en bruttoindkomst, efter hvilken man beregnede støtten i forhold til forældreindtægten. Det er stadig væk ikke lykkedes os at komme igennem med det. Jeg er altså enig i, at stipendierne mange gange gives forkert. Men jeg vil ikke på den baggrund være med til at lave en ordning, der betyder, at hver en øre skal tilbagebetales. De mennesker, som skal have vores uddannelsesstøtte, er jo ikke i alle tilfælde mennesker, der kommer til at tjene en høj løn bagefter; det er i mange tilfælde mennesker, der kommer til at tjene en helt jævn og almindelig løn bagefter, og for disse kan en sådan tilbagebetalingsbyrde virke så voldsom, at man ikke tør gå i gang med en uddannelse.

Der er interessante ting i forslaget, og jeg håber, det kan indgå i uddannelsesudvalgets